

เทคินี จุฑาวิจิตร

๐๖๖
ก

การเขียน สร้างสรรค์

Idea สัก โปมีรันหนด | ฉบับปรับปรุง ทางสื่อสิ่งพิมพ์

เลขทะเบียน **M 0147102**
วันที่พิมพ์ **17 ส.ค. 2558**
เลขเรียกหนังสือ **808.066**
ก 583 ก
๒๕๕๘
๗๓

การเขียน สร้างสรรค์

Idea สัก โป้ฉวันหนต | ฉบับปรับปรุง ทางสื่อสิ่งพิมพ์

 คำนิยม

สิ่งหนึ่งซึ่งน่าเขียนโดยทั่วไปพึงกระทำเสมอ คือ การหาความรู้เพิ่มเติม ซึ่งทำได้ดียิ่งจากการอ่านหนังสือ "การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์: Idea ดีๆ ไม่มีวันหมด" (ฉบับปรับปรุง) ของอาจารย์ภคินี จุฑาวิจิตร หนังสือนี้ทำให้ข้าพเจ้าสนใจมาก เพราะผู้เขียนได้รวบรวมความรู้เกี่ยวกับเรื่องการเขียนสร้างสรรค์ไว้ได้อย่างครบถ้วน ทุกประเภทการเขียน นับตั้งแต่บทความ บทวิเคราะห์ บทวิจารณ์ บทบรรณาธิการ สารคดี นวนิยาย เรื่องสั้นและแม้กระทั่งคอลัมน์มีดเหล็ก

หนังสือเล่มนี้จึงเป็นประโยชน์ทั้งแก่ผู้ไม่เคยเขียนและผู้ที่เป็นนักเขียน คนที่ไม่เคยเขียนก็จะ "ตั้งใจ" กับความรู้อันครบถ้วน อันจะนำไปสู่การเริ่มต้นเขียน ในขณะที่คนผู้เป็นนักเขียนก็จะ "ตั้งใจ" กับการให้รายละเอียดการเขียนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งตัวอย่าง เพื่อการเปรียบเทียบและปรับสร้างงานเขียนของตนเอง

ส่วนที่โดดเด่นสำคัญสุด คือ เรื่องความตั้งใจสร้างสรรค์ ที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์แจกแจงอย่างละเอียด อันเป็นประโยชน์ยิ่งสำหรับทุกคนที่ได้อ่าน

ทุกวันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ต้องการ "ความแตกต่าง" เพื่อการอยู่ในสังคมได้อย่างมีนัยไร สำหรับผู้ต้องการเขียนหรือความแตกต่างในทางการเขียน ข้าพเจ้าเชื่อว่า การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์เล่มนี้ อาจช่วยตนเองความข้องการนี้ได้

ชัยมิตร แสงกระจ่าง

เมษายน 2557

คำนำ

หนังสือ "การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์: Idea ดีๆ โฉมใหม่หมด" (ฉบับปรับปรุง) เล่มนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษา ได้นำไปใช้ประกอบการ ศึกษา ค้นคว้า ในรายวิชา ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสร้างสรรค์ และการเขียนเพื่อการสื่อสาร ในงานด้านนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์ ทั้งมุ่งหวังให้ผู้สนใจที่ต้องการจะเดินตามเข้าสู่ "ถนนนักเขียน" ได้ใช้เป็นแนวทางในการเริ่มต้นการเขียนแบบมืออาชีพ

เนื้อหามาย ในเล่ม ได้มาจาก การศึกษา รวบรวม ข้อมูล จาก ตำรา หนังสือ และ วารสาร ต่างๆ รวมทั้ง ประสบการณ์ จาก นักวิชาการ และ นักเขียน อาชีพ หลาย ท่าน หาก ที่ สำคัญ ที่ สุด คือ ได้ มา จาก การ ตอบ พ ธิ เ ข ย และ ประสบการณ์ ของ ผู้เขียน เอง ทั้ง ใน สถานะ ที่ เป็น "นักเขียน" และ ใน สถานะ ที่ เป็น "นักก ิ ติ ช ำ ก ร"

หนังสือ เล่ม นี้ ได้ พ ม พ ที่ ครั้ง แรก เมื่อ ปี พุทธศักราช 2552 และ วาง อยู่ ใน ชั้น จำ หาย ของ ร้าน หนังสือ ชั้น หนึ่ง หลาย แห่ง การ พ ม พ ครั้ง นี้ ถือ ว่า เป็นการ พ ม พ ครั้งที่ สอง โดย มีการ เพิ่ม เติม เนื้อ หา ให้ มี ความ สม บูรณ์ มาก ยิ่ง ขึ้น รวมทั้ง ได้ มีการ ปรับ ปรุง อัปเดต อย่าง เหนือ ให้ ก้าว ทัน ต่อ สถาน การณ์ ที่ ส ี่ ย ี่ น แปร ปร าย

เนื้อหามาย ใน เล่ม ประกอบ ด้วย 2 องค์ ประกอบ ที่ สำคัญ องค์ ประกอบ หนึ่ง เป็น เรื่อง ของ ความ คิด สร้างสรรค์ และการ พัฒนา ความ คิด สร้างสรรค์ ใน งาน วารสาร กรรม อีก องค์ ประกอบ หนึ่ง เป็น ความ รู้ พ ฒ น เ ข้ า ใจ เกี่ยวกับ วรรณกรรม ประเภท ต่างๆ ที่ ป ร าก ฎ ใน สื่อ สิ่ง พ ม พ และ การ นำ ความ คิด สร้างสรรค์ และ จินตนาการ มา ใช้ กับ งาน เขียน เหล่า นั้น อัน ได้ แก่ บท ความ บท วิเคราะห์ บทวิจารณ์ บทพรรณนาธิการ สารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น และ คอลัมน์ น ี่ ต ี่ เ ล ี ๕

ผู้เขียน หวัง เป็ น อย่าง ยี่ ย ี่ ว่า หนังสือ เล่ม นี้ จะ เป็น ประโยชน์ ได้ แก่ นัก ส ม ม ช น แ ท น นัก ิ ติ ช ำ ก ร นัก ศึกษา และ ผู้สนใจ ส ุ ต ทั ย นี้ ขอ กราบ ขอ บ พระ คุณ, ขอ พ ระ กุ ณ และ ขอ บ คุณ ผู้ ิ ติ ช ำ ก ร ช ื่อ ใน บรรณ ุ ก ร ม ทุก ท่าน รวมทั้ง คุณ ประภัสสร เสวิกุล นักเขียน และ นัก จัด ต ร ย ก ร วิชา ที่ ได้ เขียน ถึง หนังสือ เล่ม นี้ ใน การ พิมพ์ ครั้ง แรก

กราบ ขอ บ พระ คุณ, อาจารย์ ช ม ย์ ย ำ แสง กระ จ ำ ง นักเขียน และ นัก ิ ติ ช ำ ก ร น ี่ ก รุ ม แ ล ๕ เวลา ใน การ อ่าน ขึ้น และ เขียน คำ นิ ย ม

สุดท้าย คือ ขอ บ คุณ ครอบครัว และ ทุก ก ำ ลัง ใจ ที่ ทำ ให้ งาน นี้ สำ เร็ จ ล ๕ ลง ได้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกศินี จุฑาวิจิตร

1 มกราคม 2557

สารบัญ

ก คำนิยม

ค คำนำ

จ สารบัญ

1 บทที่ 1 บทนำ

- 1 สีสันวิจิตร
2 การเขียนทั่วไปกับการเขียนสร้างสรรค์
4 ความหมายของการเขียนสร้างสรรค์
8 ลักษณะทั่วไปของการเขียนสร้างสรรค์
17 เจาะลึกของการเขียน
19 ประเภทของงานเขียน
21 รูปแบบของงานเขียน
22 คำแนะนำเริ่มต้นบางประการ
23 บทสรุป

25 บทที่ 2 นักเขียนกับความคิด
สร้างสรรค์

- 25 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียน ตัวบทและผู้อ่าน
28 โลกทัศน์ บทบาทและสถานภาพของนักเขียน
32 นักเขียนกับการคิด
36 การคิดและการจัดระเบียบความคิด
39 นักเขียนกับความคิดสร้างสรรค์
41 คุณลักษณะที่สัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์
43 การก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

46 ขั้นตอนของกระบวนการสร้างสรรค์

48 บทสรุป

49 บทที่ 3 หลักการเขียนสร้างสรรค์

- 49 ความคิดและจินตนาการเพื่อการเขียน
สร้างสรรค์
51 กลวิธีการเขียนสร้างสรรค์เชิงแนวคิด
55 กลวิธีการเขียนสร้างสรรค์เชิงรูปแบบ
74 บทสรุป

75 บทที่ 4 การเขียนบทความสร้างสรรค์

- 75 นิยามของบทความ
76 ประเภทของบทความ
84 พื้นฐานการเขียนบทความ
86 องค์ประกอบของบทความ
100 บทสรุป

103 บทที่ 5 การเขียนบทวิเคราะห์

- 103 การวิเคราะห์กับการวิจารณ์
105 การคิดเชิงวิเคราะห์
107 การคิดเชิงวิจารณ์
108 บทวิเคราะห์และบทวิจารณ์: ความแตกต่าง
112 ชนิดการวิเคราะห์
113 องค์ประกอบของบทวิเคราะห์
115 โครงสร้างของบทวิเคราะห์
117 ตัวอย่างบทวิเคราะห์แบบต่างๆ
126 คุณสมบัติของนักวิเคราะห์
127 บทสรุป

สารบัญ
[ต่อ]

129 บทที่ 6 การเขียนบทวิจารณ์

129	การเขียนบทวิจารณ์
134	การเขียนบทวิจารณ์
135	ประเด็นการวิจารณ์
137	แนวทางการวิจารณ์
143	ข้อความค้างใจในการวิจารณ์
145	โครงสร้างของบทวิจารณ์
146	ตัวอย่างบทวิจารณ์ทั่วไป
154	หลักการเขียนบทวิจารณ์อย่างสร้างสรรค์
155	บทสรุป

157 บทที่ 7 การเขียนบทบรรณาธิการ

157	ความหมายของบทบรรณาธิการ
159	ความสำคัญของบทบรรณาธิการ
160	วัตถุประสงค์ของบทบรรณาธิการ
163	โครงสร้างบทบรรณาธิการ
173	ระดับภาษา ท่วงทำนองและไวยากรณ์
176	สรุปความแตกต่างของบทบรรณาธิการ
177	คุณลักษณะของผู้เขียนบทบรรณาธิการ
178	บทสรุป

181 บทที่ 8 การเขียนสารคดี

181	ความหมายของสารคดี
182	องค์ประกอบของสารคดี
185	ประเภทของสารคดี
188	ท่วงทำนองและขั้นตอนการเขียนสารคดี
193	ชื่อของสารคดี

194	โครงสร้างของสารคดี
199	แนวทางการเขียนสารคดีอย่างสร้างสรรค์
206	บทสรุป

207 บทที่ 9 การเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น

207	คุณศัพท์ของนวนิยายและเรื่องสั้น
210	ประเภทของนวนิยายและเรื่องสั้น
214	องค์ประกอบของนวนิยายและเรื่องสั้น
228	จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น
233	บทสรุป

235 บทที่ 10 การเขียนคอลัมน์บันเทิงคดี

235	ความหมายของคอลัมน์
236	คอลัมน์ที่ควรส่งเสริม
236	คอลัมน์ที่ควรจับ
237	คอลัมน์ที่ควรนำรู้
239	คอลัมน์บันเทิงคดี
240	คอลัมน์การ์ตูนภาพ
241	คอลัมน์กีฬา
242	คอลัมน์จิตวิทยาจากผู้เขียน
247	คอลัมน์เรื่องเล่าจากผู้เขียน
248	หลักการทั่วไปสำหรับผู้เขียน
249	บทสรุป

251	บรรณานุกรม
-----	------------

บทนำ

คนที่ "อ่านออก-เขียนได้" อาจจะไม่ใช่ว่า "อ่านออก-เขียนเป็น" ดังนั้น "การเขียนหนังสือได้" จึงแตกต่างจาก "การเขียนหนังสือเป็น" การเขียนหนังสือต้องอาศัยทักษะและการฝึกฝนอย่างขยันแข็ง แต่เหนือสิ่งอื่นใด "การเขียน" ต้องเริ่มจาก "การคิด" คนที่เป็นนักเขียนจึงต้อง "คิดได้-คิดเป็น" หากไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่ "คิดได้-คิดเป็น" จะเป็นนักเขียนได้ จึงขอแนะนำอันวิจิตรและความคิดสร้างสรรค์อันเยี่ยมยอดไม่อาจปรากฏให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ได้ ถ้านักคิดไม่เริ่มลงมือเขียน และเมื่อเขียนแล้ว สื่อประเภทหนึ่งที่เป็น "ช่องทาง" ของการเขียนอันนำไปสู่การเผยแพร่ต่อสาธารณะ ก็คือ "สื่อสิ่งพิมพ์"

สื่อสิ่งพิมพ์

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้ให้คำจำกัดความของ "สื่อ" ว่า หมายถึง ติดต่อสื่อสารถึงกัน เช่น สื่อความหมายชักนำให้รู้จักกัน

"พิมพ์" หมายถึง ต่ายแบบ ใช้เครื่องจักรมาดตัวหนังสือหรือภาพ เป็นต้น ให้จัดบนวัตถุ เช่น แผ่นกระดาษ ผ้า เช่น พิมพ์ผ้า พิมพ์ชนม เป็นรูปต่างๆ ส่วน "สิ่งพิมพ์" หมายถึง สมุด แผ่นกระดาษหรือวัตถุใดๆ ที่พิมพ์ขึ้น รวมตลอดทั้งบทเพลง แผนที่ แผนที่ แผนที่ ภาพวาด ภาพประกอบ โปสเตอร์ แผ่นเสียงหรือสิ่งอื่นใดอันมีลักษณะเช่นเดียวกัน "สื่อสิ่งพิมพ์" จึงหมายถึง สมุด กระดาษหรือวัตถุใดๆ ที่สามารถผลิตให้มี "หน้าตา" เหมือนกันได้ในปริมาณมากๆ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร

สื่อสิ่งพิมพ์ จัดเป็น "สื่อมวลชน" (mass media) ประเภทหนึ่ง เนื่องจากผลิตได้คราวละจำนวนมากๆ ทั้งสามารถกระจายไปยังกลุ่มผู้คนที่มีความแตกต่างหลากหลายและอยู่ห่างไกลกันได้ ทำให้ผู้รับสารได้รับ "สาร" ที่เหมือนกัน ในเวลาใกล้เคียงกัน ในบรรดาสื่อมวลชนหลักของสังคม อันได้แก่

¹ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554, (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2554.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 89.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 1231.

หนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์นั้น หนังสือพิมพ์รวมถึงสื่อสิ่งพิมพ์ มีข้อดีตรงที่สามารถนำเสนอข่าวสาร ข้อมูลในเชิงลึกได้ มีภาพประกอบที่ให้ความละเอียดรูปพรรณสัณฐาน สามารถพกพาติดตัวทำให้ “เปิดรับ” ในสถานที่ใดก็ได้ โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับคลื่นหรือสัญญาณใดๆ และใช้เป็นหลักฐานในการค้นคว้าอ้างอิงหรือ ย้อนกลับปะทบทวนใหม่ได้

สื่อสิ่งพิมพ์ได้เข้ามาจับบทบาทและเกี่ยวข้องกับสังคมในหลายๆ ด้าน ในฐานะ “สื่อมวลชน” สื่อที่มีบทบาทในการได้ข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ หนังสือพิมพ์ สื่อที่เน้นให้สาระ ความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ได้แก่ หนังสือเล่ม นิตยสาร สื่อที่นำไปใช้ในธุรกิจต่างๆ เพื่อการโฆษณา ประชาสัมพันธ์และจัดเป็น “สื่อเฉพาะกิจ” ประเภทหนึ่ง ได้แก่ แผ่นพับ จุลสาร ไปสเตอร์ ใบปลิว ฯลฯ ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ที่นำมาใช้ในวงการศึกษาก็ได้แก่ ตำราเรียน วารสารวิชาการ เป็นต้น

ในสื่อสิ่งพิมพ์ รวมทั้งสื่อผ่านทุกประเภทและสื่อใหม่ทั้งหลายที่ต้องผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์และ อินเทอร์เน็ต ล้วนคือ “เวที” ของนักเขียนทั้งสิ้น มีงานเขียนอีกหลายประเภททั้งงานเขียนทั่วไปและงานเขียน สร้างสรรค์ที่ยังรอคอยการพิสูจน์ความมุ่งมั่นและตั้งใจ ขอเพียงแต่เริ่มด้วยการคิดและเขียนเสียตั้งแต่วันนี้

การเขียนทั่วไปกับการเขียนสร้างสรรค์

ตั้งได้กล่าวแล้วว่า นักเขียนต้องเป็นนักคิดแต่ก็คิดอาจจะไม่ใช่ นักเขียน ความแตกต่างระหว่าง การเป็น “นักคิด” กับ “นักเขียน” นี้ ยาจินต์ ปัญจพวรรณ์ เคยกล่าวไว้ในนวนิยาย **เหมืองแร่** ตอนหนึ่ง ความว่า “คนเราทุกคนคิดเป็นทั้งนั้น คนที่ไม่ไปให้นักเขียนอาจจะคิดด้วยสมองของเขาได้เพราะยิ่งกว่านักเขียนเสียอีก แต่เมื่อเขาเขียนไม่ได้ เขาไม่รู้กลเม็ดในการเขียน เขาจึงไม่ใช่ นักเขียน”

ด้วยเหตุนี้ คนที่เป็นหรือมุ่งที่จะเป็น “นักเขียน” จึงมีงานมากกว่า “นักคิด” ตรงที่ว่าเมื่อคิดสิ่งใด ได้แล้ว ย่อมต้องลงมือเขียนด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง การเขียนก็คือ ทัศนปฏิบัติการณ์ที่ต่อเนื่องจากการคิดนั่นเอง หากจะนิยามคำว่า “การเขียน” แล้ว คงกล่าวโดยสรุปได้ว่า การเขียน เป็นทักษะการสื่อสารประเภทหนึ่ง ที่ผู้เขียนมุ่งแสดงความรู้ อารมณ์ ความรู้สึกและความคิดเห็นผ่านการบอกเล่าเป็นคำอักษรในรูปแบบใด รูปแบบหนึ่ง โดยงนทนาที่ทรงลึกอยู่ภายใต้การแสดงความรู้ อารมณ์ ความรู้สึกและความคิดเห็นดังกล่าวนั้น อาจมีได้หลายแบบ นับตั้งแต่การเขียนเพื่อการเรียนรู้ของตนเอง การเขียนเพื่อช่วยให้คนอื่นรู้ความจริง การเขียน เพื่อปลูกเร้าความรู้สึกรหรือแม้กระทั่งการเขียนเพื่อการกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

ในกรณีที่ทักษะการสื่อสารทั้งหมดซึ่งประกอบด้วย การฟัง การอ่าน การพูด การเขียน และอาจจะ รวมถึงการคิดด้วยนั้น “การเขียนทั่วไป” หรือการเขียนงานธรรมดาๆ ลึกซึ้งหนึ่งเนื้อที่จะสื่อสารระหว่างกัน ในลักษณะของ “การสื่อสารระหว่างบุคคล” (interpersonal communication) จะเป็นทักษะที่ยากกว่า การสื่อสารโดยอาศัยคำพูด ไม่ว่าจะเป็นการพูดแบบเห็นหน้าค่าตาหรือการพูดทางโทรศัพท์ และยิ่งถ้าเป็น การสื่อสารในลักษณะ “การสื่อสารมวลชน” (mass communication) ด้วยแล้ว เช่น การเขียนเพื่อลง

ตีพิมพ์ในสิ่งสิ่งพิมพ์ต่างๆ ก็ยิ่งยากมากขึ้น ในความรู้สึกร่วมกันส่วนใหญ่ เพราะการเรียงร้อย
 โดยอักษรย่อมต้องใช้ความพิถีพิถันในการเรียงลำดับความคิดเพื่อการสื่อสารความหมายอย่าง
 จริงจังตามเจตนาธรรมในมากกว่าความหกเหวไรในการสื่อสารด้วยวาจา อีกทั้งต้องใช้ความรอบคอบ
 ใ้หมกที่สุดด้วยเพราะผลของมันมักเขียนจะเป็นหลักฐานสำคัญในการผูกมัดตัว ครึ่งหนึ่งผู้เขียน
 มีความคิดเช่นนั้นและรู้สึกเช่นนั้นอย่างแท้จริง จึงแตกต่างจากการพูดอ้างเป็นเพียงรูปปากที่พร้อม
 จะมลายหายไป ในเวลาเพียงเสี้ยววินาที

ผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนจึงมักได้รับการยกย่อง ดังที่ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า
 เจ้าอยู่หัวได้กล่าวถึงความสำคัญของกวีหรือนักเขียนและการเขียนไว้ใน พระราชนิพนธ์ ขอน
 อารัมภกถา ความว่า

บทที่สง่าแก่น	มณีสาร
คำเพราะคือสังวาลย์	กอบแก้ว
ควรเพิ่มพิธีการ	กระมีเทศ เสงดูพล
กลบทกิจประเสริฐแล้ว	ไปดื้อร้อนตัว ฯ
อย่างล้าถูกฉิพิน	เกินสมัย ขวเอยลอย
ใครเยาะก็ช่างใคร	ลพแก้ว
เราไทยอักษรไทย	เขมแดง สีดา
ใครติงคือเนื้อ	ไม่รู้สีลา ฯ
นานาประเทศล้วน	นับถือ
คนที่รัฐหนึ่งลือ	แต่จะได้
ใครเกียรติอักษรคือ	คนนา
ใครเยาะกะวีไร	แหมแต่คนดง ฯ

อันเป็นทั้งการยกย่องและให้กำลังใจแก่ผู้ที่มีความรักและความมุ่งมั่นที่จะเป็นนักเขียน
 ทั้งนี้โดยปากดีแล้ว อาจกล่าวได้อย่างกว้างๆ ว่า การเขียนมีอยู่สองประเภทหลักๆ คือ การเขียน
 ทั่วไปและการเขียนสร้างสรรค์

"การเขียนทั่วไป" (general writing) หมายถึง การเขียนที่มีผู้สื่อสารกับบุคคลใด
 บุคคลหนึ่งหรือกับมวลชนเป้าหมายกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง จึงต้องใช้ทักษะความพิถีพิถันและความ
 รอบคอบเพื่อให้สามารถสื่อความได้ตรงตามเจตนา ถึงกระนั้นก็ตามทักษะการเขียนและเทคนิคต่างๆ
 ก็ยังนับว่าเป็นปัญหารอง ปัญหาหลักของการเขียนมักอยู่ที่การสร้าง "แรงบันดาลใจ"

ส่วนการเขียนอีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่า "การเขียนสร้างสรรค์" (creative writing)
 อันเป็นหัวใจของหนังสือเล่มนี้ นับว่าเป็นการเขียนที่อิงยากลำบากกว่าหลายเท่า เพราะการเขียน
 สร้างสรรค์หรือการเขียนงานที่สร้างสรรค์ย่อมต้องอาศัยทักษะการได้ภาษา ทักษะการคิดและ

* พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระราชนิพนธ์ ขอน อารัมภกถา, (พจนานุกรม ศิลปวัฒนธรรม, 2499) หน้า ๖